

ПЪСЕНЬ

Надъ мойтъ копнежи умората ранна
крила безотрадни прострѣ.
Скърбя за зората тъй дълго желана,
която тъй скоро умрѣ.

Скърбя за росата, която изсъхна
надъ болни и бледни листа,
за първата пѣсень, която издъхна
на глухо мъртвило въ пастѣта.